

Encara avui en dia algunes persones s'estranyen quan, en pujar a un taxi, es troben que la conductora és una dona. Fa vint-i-quatre anys, quan la Carme Valero va entrar a treballar en l'ofici, aquesta mateixa situació era tot un xoc: **"Quan vaig començar la gent es quedava molt sorpresa, de veure'm a mi asseguda al volant, perquè aquí a Espanya gairebé no hi havia cap dona que ho fes. Sovint et comentaven que era la primera vegada que veien una dona fent de taxista. La veritat, però, és que mai vaig tenir massa problemes concrets pel fet de fer aquesta feina i ser dona."**

Curiosament, i tal com recorda ara ella, l'única ocasió en què algú va preferir que no portés ella el cotxe va ser una dona: **"Era de Torredembarra i coneguda meva, fins i tot. Després, però, va canviar d'opinió i va pujar-hi moltes vegades."** En qualsevol cas, els deu primers anys que la Carme va treballar de taxista ho feia amb el seu cunyat. En aquells temps ell era l'empresari i tenia tres cotxes, un dels quals el conduïa la nostra protagonista.

Després que el seu cunyat morís, tanmateix, la Carme es va haver de replantejar la seva situació laboral, i va resoldre dirigir-se a l'ajuntament de Torredembarra per demanar la seva pròpia llicència. Li va ser concedida sense cap entrebanc i, immediatament, va iniciar la seva carrera com a empresària autònoma. Aquesta nova perspectiva va canviar força la seva condició.

"La llibertat econòmica -assenyala- dona llibertat a la dona en molts altres aspectes de la seva vida. És clar que també és així per als homes, però per a la dona és més notori perquè succeeix en menys casos." La principal diferència de ser una empleada a ser una professional autònoma la va trobar en la independència que li va comportar i en l'augment del volum de feina: **"Potser has de treballar més, però sents que ets lliure. A mi m'agrada molt portar el cotxe, així que si hi ha una mica més de feina tampoc no em sap greu."**

Ara ja fa catorze anys que la Carme es va posar al volant de la seva vida professional i confessa que no ho canviaria per cap altra cosa. En tot aquest temps ha acumulat una experiència notable en la seva professió, que ens detalla en alguna de les seves vessants: **"Treballar de taxista comporta certs riscos implícits en la professió. El turn nocturn, per exemple, jo no l'he volgut fer mai perquè sé que és perillós. Només si em truca algun conegut de nit, en cas d'una urgència especial, li faig el servei com un favor personal, però no per norma general. Si truca gent que es vol desplaçar des d'una discoteca, de festa, o casos semblants sempre prefereixo avisar un altre company."**

Aquest podria ser un exemple de les limitacions per a una dona per exercir de conductora de taxi, però la Carme és del parer que, en menor grau, també ho són per als homes. **"A Tarragona, per la nit, alguna vegada han arribat a matar algun company de la professió"**, comenta commoguda. Ella, d'ensurt fort d'aquest tipus afortunadament no se n'ha endut mai cap, però sí alguna enrabiada per la fugida dels clients sense pagar l'import del viatge.

Aquesta prudència que manifesta amb els horaris i la seguretat també l'aplica, diu, a l'hora de conduir el taxi: **"Jo tinc força seny amb el**

tema de la velocitat. Corro quan la carretera ho permet i dins els límits legals. Si vaig per l'autopista, per exemple, apreto més que si transito per altres carreteres o per un nucli urbà. Amb el que sóc molt temerosa és amb els avançaments, perquè és on hi ha els accidents més perillosos. Sobretot si vaig per les costes del Garraf, sempre espero que l'avançament sigui molt clar, i el client també ho agraeix."

Hi ha estadístiques publicades que demostren que els homes tenen el mateix número d'accidents que les dones, però que aquestes condueixen a menor velocitat i les topades que tenen són menys perilloses. En aquest sentit, la Carme és un bon exemple de comportament femení al volant, com ens explica el fet que en tots els anys que porta fent de taxista només s'ha vist obligada a pagar tres multes.

De la policia de trànsit, la Carme, que treballant en un poble hi té més relació que un conductor d'una ciutat gran, en té un concepte ambigu. **"Quan vaig començar -recorda- hi havia dies en què gairebé em feien pensar en plegar i tot. Em paraven continuament. Volien comprovar que tenia els papers en regla, perquè se'ls feia estrany veure passar una dona conduint un taxi. Després, els de la província de Tarragona ja em coneixien i només tenia problemes amb els de Barcelona"**.

Per altra banda, però, també els té molt a agrair, per les ocasions en què agents de trànsit de la Guàrdia Civil l'han ajudat en situacions de compromís, per exemple quan ha punxat la roda enmig de la carretera: **"Sempre han estat molt atents. És de suposar que a partir de l'any 2000, amb la incorporació dels Mossos d'Esquadra, també seran tan servicials. Del que estic segura és que no m'ocasionarà cap plaer especial tenir el dret a pagar una multa en català"**, comenta amb sentit de l'humor.

Segons ella, la feina de taxista presenta una perspectiva privilegiada per al bon desenvolupament de les relacions personals: **"Cal entendre que un taxi és una cosa molt semblant a un confessorari. Et trobes tu i una altra persona sols dins una capseta, amb una bona estona per endavant. Molta gent aprofita per sincerar-se. Si van al metge, t'expliquen els seus mals; si van a l'aeroport, les seves vacances; i altres confessions molt més compromeses. Podria fer-ne un llibre, però són secrets entre el client i jo. Torredembarra és un poble i has de saber callar."**

Una prova que els clients també entenen el taxi com un espai de relació és que, explica la Carme, la gent valora especialment que el cotxe sigui còmode: **"A ningú no li preocupa la marca ni el model, però de vegades et diuen que s'hi estan tan bé que hi anirien una estona més que la que demana el recorregut"**.

No sabem si és per ser dona, condició que generalment va acompanyada d'un caràcter més comprensiu, que els clients i clientes de la Carme li obren més el seu cor o no, però ens agrada imaginar la quantitat de bons secrets que pot haver acumulat amb el temps. Sobretot, tractant-se d'una taxista que, diu, recorre seixanta mil quilòmetres l'any amb el seu confessorari ambulant.

Carme Valero - Torredembarra (el Tarragonès)